

**Posudek bakalářské práce Lucie Kozákové s názvem
Assessment centrum**

Téma posuzovaného textu patří aktuálně k těm nejoblíbenějším a nejčastěji zpracovávaným a i v rámci naší katedry již byla obhájena řada podobně zaměřených diplomových a bakalářských prací. Podobně frekventovaná témata samozřejmě nastolují otázku původnosti a samostatnosti zpracování. Každý autor je konfrontován s úkolem odlišit se od svých předchůdců a přijít s něčím novým a odlišným, což je s každou další prací téhož zaměření těžší a těžší. Podobný problém musela řešit i autorka této práce a dá se konstatovat, že jí ho podařilo uspokojivě vyřešit. Její hlavní devizou jsou především osobní praktické zkušenosti, které se jí organicky podařilo propojit s povinným teoretickým základem. Právě autorčiny osobní postřehy a komentáře činí tento text zajímavým a přínosným. Autorka místy dokonce koriguje názory citovaných autorit (kap. 3), nikdy ne ovšem samoučelně a mylně. Celý text je navíc zhodnocen závěrečným popisem průběhu ukázkových AC.

Práce má rozsah 62 textových stran a je rozdělena do 6 samostatných kapitol, Úvodu a Závěru. Soupis bibliografických citací obsahuje spíše podprůměrný počet 11 pramenů, z toho 3 zahraniční. Jedná se převážně o literaturu odpovídající odborné úrovni a autorka v celém textu prokazuje svou schopnost korektně s těmito prameny pracovat. Z formálního hlediska je práce vypracována zodpovědně a až na výjimky je prostá podstatnějších chyb či překlepů. Poněkud častější jsou pouze chyby v diakritice.

Přes celkově solidní zvládnutí tématu mám k práci několik poznámek. Některé části práce jsou napsány poněkud „lehčím“ a povídkovějším stylem, kdy je ilustrativnost výkladu nadřazena systematičností a přehledností (např. kap. 2). Ač si velice cením osobního vkladu autorky, přesto by vyznění práce prospělo větší využití dostupné relevantní literatury. Třetí kapitola je celkem netypicky uvedena výčtem definic, které, ač jsou si podobné a částečně se překrývají, přesto nejsou zcela totožné. Z toho důvodu neměla autorka rezignovat na vlastní argumentaci, která jí je jinak vlastní, a minimálně se měla k jednomu z uvedených vymezení přiklonit. V kapitole 3.4 (Hodnotitelé v AC) je věnována pozornost spíše otázkám role hodnotitelů a jejich

postavení, převážně stranou ale zůstávají tak podstatná témata, jakými jsou např. jejich kompetence a vůbec požadavky na ně kladené. Ne stoprocentně zvládnuté je srovnání AC s jinými metodami, neboť autorka neporovnává s konkrétními, pevně stanovenými postupy, ale u jednotlivých zkoumaných kritérií hodnocené metody vždy obměňuje. Výsledky tohoto srovnání jsou proto velmi výběrové a nepřiliš validní. V kapitole 6 slibuje autorka jedno ukázkové AC, aby pak ve skutečnosti popsala průběh dvou setkání. Zcela irelevantní a nadbytečná je potom kapitola 6.3.

Z celé práce je nicméně zřejmé, že autorka se v dané problematice velmi dobře orientuje, zvládá odbornou terminologii a její poznatky a zkušenosti jsou především osobního rázu. K této práci proto nemám z formálního ani odborného pohledu žádné zásadní připomínky. Domnívám se, že ji lze považovat za celkově zdařilou a vyhovující, a proto ji doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 15. června 2008

PhDr. Michal Šerák, Ph.D.